

Erdély

2021-ben, tanév elején már vártuk a hetedik osztály végét, mert reméltük, hogy mehetünk Erdélybe kirándulni.

Elérkezett a 2022. 05. 30-a, amikor reggel 6⁴⁵-kor felszálltunk a buszra, Tófej és Bocfölde után. Tünde néni, a bocföldei igazgatónő kiosztotta a névjegykártyákat, és kezdődhetett a többórás utazás egy másik országba, ahol nem is voltunk olyan idegenek, hisz ott is magyarul beszéltek. Ilyen távol a családtól sokan talán még nem is voltunk. Első nap meglátogattuk Nagyszalontán az Arany János Emlékmúzeumot, utána Kolozsváron megnéztük a Mátyás templomot, és szobrot. Megálltunk a királyhágónál is ami "Erdély kapuja", hogy megcsodáljuk a páratlan panorámát. Első szállásunk Torockón volt, ami gyönyörű hely, ahol kétszer kel fel a nap. Késő este érkeztünk, helyi specialitás volt a vacsora: savanyúleves, ami nemigazán nyerte el mindenki ízvilágát, de az utána következő pörkölt és desszert kárpótolt bennünket. A fiúk és a lányok külön voltak kettes, hármas, négyes szobákban.

Másnap reggel a torockói szállásról megnéztük, amikor kétszer kel fel a nap, mesebeli látvány volt. Azután a tordai sóbánya következett, ahol sok új információval gazdagodtunk. Olyan volt, mint egy földalatti vidámpark, nagyon élveztük. Meglátogattuk Szejkefürdőn Orbán Balázs sírját, Farkaslakán Tamási Áron sírját, megkoszorúztuk őket. Felkerestük a szovátai gyermekotthont is, ahova későn érkeztünk, mert a gyerekek éppen a vacsorájukat ették. Örömmel fogadták ajándékainkat. Sajnos az otthon épületén belül és a gyerekeket nem lehetett fényképezni, így velük közös képek nem készülhettek. Gyergyószentmiklóson szálltunk meg a Lázár Panzióban, miután megettük a finom vacsoránkat.

Szerdán Gyergyószentmiklósról a Sűgőbarlangba mentünk, ami kicsit életveszélyes volt, mert csúszott a talaj, de megérte. Ezután a Békás-szorosban sétáltunk, lélegzetelállító látványban volt részünk. A magas sziklafalak között ott volt a Gyikos-tó. Ott ebédeltünk egy nagyon finom, óriási lángost. Gyimesbükkre érkeztünk a délutáni órákban, ahol megnéztük az 1000 éves határt. Este a táncháznál nagyon jól szórakoztunk. A Deáky Panzióban aludtunk, ahol sokat tanultunk a székeleyekről.

A negyedik napon először Csíksomlyóra mentünk a Mária kegyhelyhez a templomba, majd a Mohos Tózezláphoz kirándultunk, ahol nagyon vicces idegenvezetőt kaptunk, érdekesítő volt. Utána lesétáltunk a Szent Anna-tóhoz, gyönyörű látvány volt, ahogy a hegyek körül ölelték. Láttunk kettő medvét a buszból. Az aznapi szállásunk Szentegyházán volt az Emőke Panzióban. Innen délután traktorral felmentünk a Hargitára, majd egy óras sétával elértük a csúcsot. Olyan volt, mintha a világ tetején álltunk volna. Visszafelé nagyon jó kedvünk volt, énekeltünk a traktoron. A panzió, ahol megszálltunk, családi hangulatú hely volt, nagyon kedvesek voltak a szállásadók és itt ettük a legfinomabb vacsorát, a hagymásrostélyost.

Az utolsó napon szerettük volna megnézni Déva várát, de sajnos zárva volt. Vajdahunyad várát sikerült megnéznünk, ami olyan volt, mint egy mesevár. Nagyon sokat utaztunk hazafelé. Az egész utazásban a barátok és a hihetetlen sok élmény voltak a legjobbak. Nagyon elfáradtunk az öt nap alatt, de megérte. Örökké szívünkbe zártuk Erdélyt.